

MOS TEACĂ

JURNAL TIVIL ȘI CAZON

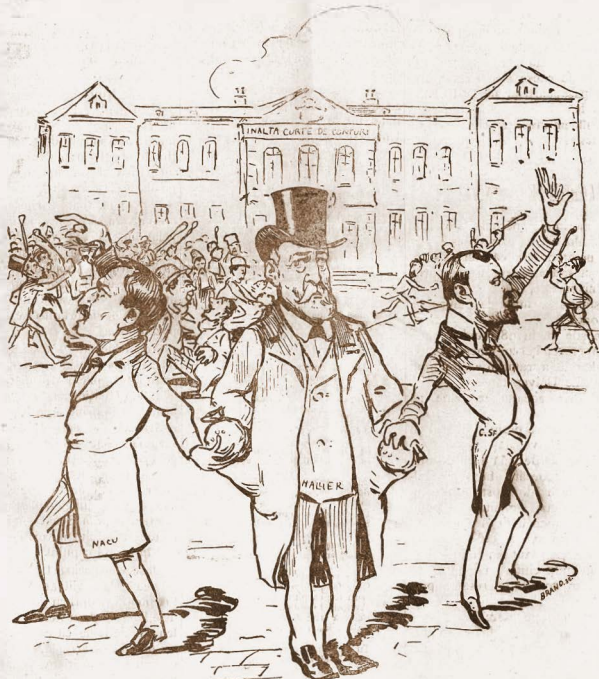
Fondat de ANTON BACALBAȘA

ABONAMENT:
10 LEI PE UN AN

Sub direcțiunea unui comitet

ADMINISTRAȚIA
STRADA SĂRINDAR, 10

REVOLUȚIA DIN CALEA GRIVITEI

D. NACU (buzuntrind pe Hallier) Dați fraților la mic sănătos că ne despoaie streinii în propria noastră țară.
D. STOICESCU (idem) Rusine! Hallier, și-a aflat cu Revoluținea ca să la

și cămășa de pe noi! Înainte cetățeni! (Post-Scriptum. Desenatorul nostru a găsit de cuvânt să facă pe Hallier cu o barbă cită a lui Ghemadie.
Adevărul e că antreprenorul partului Constantin Ciura n-are năr în barbă, cum n'aveți

d-voastră cititori în palmă.
Sperăm însă că tribunalul arbitral va rade pe Hallier, așa că în numărul viitor n'o să'l mai vedeți așa bărbos, cum din eroarea de tipar l'a desemnat ilustrul nostru caricaturist)

DE CE NU EMIGREAZĂ OVREII

Mal multe gazete guvernamentale anunță că emigrările ovreilor, în jurul cărora fac așa mare larmă unit, nu sînt de cît niște farse. Ovreii nu emigrează de loc și nici nu se gîndesc să părăsească o țară în care curge lapte și miere și, mai cu seamă, dobinzi de sută în sută.

Informațiunile noastre particulare confirmă comunicatul dat de ziarele oficioase.

Ba, mai mult, putem chiar să spunem adevărata cauză care face ca ovreii să nu mai emigreze.

Această cauză este urcarea prețului pașapoartelor de la 10 lei la 20 de lei.

Desfidem presa reptiliană să ne desmintă.

GEAMURILE DE LA UNIVERSITATE

„Tinerimea generoasă“, condusă de Malla cel care măscuțete pielea nemților așea că zici că s'rominești sadea, a spart geamurile la Universitate.

Asta nu se întîmplă pentru infimă oară.

Se știe că în '98, cînd cu afacerea cîstriei lui Ghenadie, nația liberală a tratat în acelaș mod geamurile Universității.

Recidiva aceasta te pune pe gînduri.

Adică ce are partidul liberal cu geamurile Universității?

Ce sînt ele de vină dacă domnu Nacu a încurcat afacerea Hallier și dacă d. Costică Stoicescu a înlocuit cimentul cu puțolană, cu tînichia de Livorno, cu pomadă italiană și cu alte materialuri neprevăzute în contract?

Mal mulți clienți ne roagă să rezolvăm această interesantă problemă.

Le facem pe plac.

Preferința liberalilor pentru geamurile Universității se explică în două moduri.

1) Universitatea e tocmai vice-versa Băncet Naționale. Pe cînd la Universitate e un focar de lumină unde băeșii nu fac nici-o

brînză, Bancă e un becîu de întineric unde „băeșii“ fac cașcaval. E natural deci ca Berechet și aiilași „d'al noștri“ cari n'au „ce-terfecat dă patru glasuri premare“ să persecute Universitatea, „geambazu-âl mare dă la molamentu lu Mihaiu Viteazu“.

2). Alți autori, în sfîrșit, susșin versiunea următoare:

De cînd cu concubinajul de la Liedertafel, în partidul liberal ați intrat o sumedenie de tovarășii, tînichigîi de profesie. Aceștia, ca să facă un „groise gheșeft deja“, s'au apucat să spargă geamurile stabilimentelor burgheze, și apoi să se ducă tot ei să le pună la loc.

...Aceste două explicații am găsit noi avertisunel maladive ce are nașia lui Mala contra geamurilor Universității.

Moș Marin.

O STROFĂ

Vopșești, vopșești... aspiri la roșu
Culoarea aceea altruiștă...
E semnul sigur că n'orînd
Vom mai avea o... comunistă.

Măști

Chic

IMPLORARE

Foaș verde de cicoroș,
Olgo fată, Olgo floare,
Lasă logia puștiei
Tronțole filosofei.
Căci n'aduce tericirea
Năștînd ce e iubirea.

Cea mai n'altă n'vătătură
Le o rumeioară gură
Ce sărută și desmieardă.
Logica o s' te pierdă
Cu premisele n'țeleșe.
În abuzuri n'țeleșe.
Șapoi mîlcoșu și fin
Că o ramură de crin.
Ce răsare pe-un colnic
Bun de strîns fi de-un voinic.

Căci n'al grîș, o s'ă vie
Bătrîneșea, cea puștie,
Cu pași grai anevoioși,
Cu nepoșii arîșgoși,
Și c'ur teacă de catrafuse
Șelari, ciompi și tușe
Și nepoșii or s'ă te'mpuie:
Basm, bunica, s'ă nu epuie

Foaș verde de cicoroș
Olgo fată, Olgo floare,
Lasă logia puștiei
Tronțole filosofei.
Căci s'ă gîi: floșoșea
Cuscră ia cu s'ărcia.

Tu pe Bondreanu' gîi
Ce? Ca el vrei s'ă devit.

X. & Y.

NAVITATE

Fragment de conversație, surprins în grădina Episcopiei.

Doză fatigă d'acută cu aprindere, neobservată de guvernantele lor:

— Fată, zice una din ele, ce păpuș frumoasă mi-a făcut cadou mămăia de ziua mea.

— Și cum adică, te mai joci cu păpușii la vîrsta ta? Ea cred că sînt deja prea mare pentru ast-fel de jucării.

— Ei și ce-o să faci cu păpuș pe care ția cumpărat-o deunăși tătică?

— Am pu-o bine: o păstrez pentru copiii mei.

— Și dacă nu o s'ă ai copiii?

— Atunci o s'o păstrez pentru nepoșii mei!..

TACTICA BOERILOR

Pasia mea pentru prestigiul regalității de la Dunăre m'a silit — ca și pe dumneata, poate, cititorule — să urmăresc cu atenție încordată mișcările trupelor de insurgenți cari dedeau alalt-eri cu Nacu în capul lui Hallier. Și am constatat, spre marea mea surprindere, că cunoștințele noastre în materie de tactică nu și mai găsesc aplicația de cît, poate, în Transvaal.

Altă dată, toată rivna manifestațiilor era să treacă pe dinaintea palatului, ca să i vază Vodă cîți sînt de mulți, de aleși și de hotărîți. Și gîria de căpetenie a poliției, era să bareze capătul stradelor cari duceau la Palat, ca să nu vază Regele cît de important este alaiul opozanților.

Acum lucrurile s'au petrecut pe dos. Poliția se aținea la respintie și cum venea pluc de apărători ai demnității naționale, fi lua de pe urmă și i imbrinca cu brutalitatea ei tradițională spre Palat ca să i vază Vodă cît sînt de puțini și de golași. Iar patrioții, cu o tenacitate eroică, lăsau bucați de fluderia în mina sergenților și goneau zece strade ca să ajungă de la Curtea de Conturi pînă la Senat — și pe dinaintea Palatului nu voiau să treacă nici în ruptul capatul.

Observînd această tactică ciudată, se zice că la o viitoare demonstrație, poliția va opri cu jandarmii stradele laterale și nu va lăsa liber pentru circulație de cît calea Victoriei. Cu manopera aceasta, Omul Roșu e sigur că opoziția va renunța la manifestații și că tribunalul arbitral se va putea ocupa în tînă de puz-zolana lui Hallier.

GENEROSITATE

Următorul anunț ar fi putut să fie citit de numeroșii noștri cititori — dacă s'ar fi publicat, bine înțeles — într'unul din cele mai mari ziare din Capitală:

«Ori-cine va dovedi că pastilele în contra guturaiului, provenite din fabrica mea, sînt vîntătoare sînatășii, va primi gratis și franco două cutii din aceste pastile la domiciliu!»

SUFERINTELE LUI IONESCU

CAPITOLUL I

Amicul Ionescu e la țară. Cine n'a cunoscut pe amicul Ionescu și cine nu știe că în toate veștile se duce la țară să respire aerul de cîmp și să facă ceva economic!

Amicul Ionescu petrece minunat în micul sat din marginea Bărăganului, — cel puțin așa ne spune el nouă, dar cu un lucru nu se impacă. E poșta romînă, — săd mai bine zice agenții poștei romine. Oamenii aceștia par înadins creați pentru a tortura pe amicul Ionescu.

Închipuiți-vă un om care în Capitală fiind, nu-l scapă o gazetă necitită, imediat ce apare și nu mai pe modicul preț de 30. cîștial sfărțului pe care l' bea, la cafeneaua X, plus ș parale băceșii chelnerului.

Și închipuiți-vă iar pe acest om dus la țară și așteptînd zile întregi pînă să i' vie un jurnal la care este abonat, ori revista *Păpădia Literară* la care colaborează și deci i' se trimite gratis.

Nu e mai mare chin ca așteptarea, și chinul acesta nimeni nu l-a suferit mai greu ca amicul Ionescu, — cel puțin tot el e care o spune.

Dar să fiu epic, adică să spun lucrurile pe sîrtul lor.

Deci amicul Ionescu e la țară. Ce făcea el?

CAPITOLUL II

Era într'o seară frumoasă de August. Amicul Ionescu stă sub un salcîm și cască gura la M. Sa Regina Cerului, repetînd cu poezul bunicii:

O! stela răsărită, a căreia lumină
Învălaie pămîntul în razele cîeretei,

Poezii te numără a nopților răgăni,
Ești nu știu cine ești.

Avea dreptate amicul Ionescu să spue ultimul vers, căci în liceu avusese ca profesor de Cosmografie, un alt de mare vrîșmăș incit cu mare greutate a putut la examen să sară de la tradițional 4 la nota 6.

Repetînd însă aceste versuri, imaginația lui învîpăiată i-a rechemat galeria chipurilor de Idealuri, brune și blonde pe cari le iubise în capitală.

Una însă îi revenea în minte: o fetiță modestă și inocentă care i' promisesse că l' va iubi și ea deodată și va asigura la casa de depuneri o modestă sumă de zece mii de lei. Cum puterile financiare

ale amicului Ionescu, copist la primărie, nu puteau face această nobilă jertfă, frumoasa Matilda nu s'a călogărit, dar a iubit pe un altul.

Și în acea seară frumoasă, amicul Ionescu suferă de dorul ei, suferința lui se traduce în ritm și rimă.

La lumina lunii scrie deci inconsolabilul tîmăr poezia lui: *La un Ideal perdut pe care sper să-l revăd la toamnă*. Titlul i-a luat mai mult timp de cit poezia întreagă.

Cînd fu gata opera, amicul Ionescu merse în casă, o transcrie pe curat, o pune în plic și își face planul:

— Miine o duc la primărie și miine e Simbătă; Luni sosește; Joi apare; Simbătă cea-laltă o citec...

Dar vai! prigonitorul lui, Agentul poștal, îl pîndea în umbră. Ce s'a întîmplat?

CAPITOLUL III

Cînd a dus-o a doua zi la poșta agentul plecase. Va să zică pleca tocmai Luni, sosea Mercuri; apărea tocmai Dumnică, revista *Păpădia Literară* fiind bi-heddomadară. Amicul Ionescu avea deci să citească opera tocmai Mercuria cea-laltă.

Dar suferința lui d'abea era în prolog. Sosi Mercuria așteptată, dar revista nu sosi nici Joi.

— Poate a expediat-o tîrziu; Vineri! Sosi Vineri, trecu Simbătă ca și Dumnică, iată și Luni...

Nimic. Amicul Ionescu e în culmea exasperării. Iată că mai sosește și amicul său Popescu, care vrea să l' ia la ei, două zile, într'un sat apropiat.

Ce să facă? Amicul Ionescu aștepta revista; vrea să știe răspunsul. Dacă plecă, și revista ar fi sosit în lipsă-l, mama lui ar fi acoperit cu ea borcanele cu dulceță; căci mama amicului nostru era adversară teribilă a lecturii. De cite ori nu-i zicea lui Ionescu, văzîndu-l citînd:

— Mai lasă, dragu mamii, citania că o să te bolnăvești!

Dar Ionescu citea meriei... Vorba este acum ce să facă? Porni să întrebte la primărie dacă nu-i a sosit revista. Aci începe teribilă odisee.

CAPITOLUL IV

Primăria, o cocioabă. Înăuntru un băceș, ajutorul de notar. Amicul Ionescu angajează cu el următorul dialog.

— Bună ziua.

— Sărut mina.

— Nu mi-a venit zilele astea o revistă de la București?

— Ce să vie?

— O revistă.

— ?!

— Un jurnal mare cu scoarțe-albastre.

— Ah! jurnalul ăla... A venit de Mercuria aialtă... E la dom' notar.

— Unde e notarul?

— La tîrg.

— Dar unde stă?

— Tot colo... E cocoana acasă. Coccoana notăreasă e tinerică, scundă și dă de mîncare la niște purcef.

— Bonjur, madam X...

— Bonjur. Cătați pe Dumneaui?

— Da. mi-a sosit o rev. un jurnal, cu scoarțe albastre și am auzit că e la d-nu notar.

— Așa e d-le Ionescu. A fost pînă mai alaltăieri la noi; mi-o adus-o bărbutu că de cînd nu mai ne viene *Universu Literară*, n'am ca sa citec.

— Și-acuma unde e? Întrebă tremurînd amicul Ionescu.

— La perceptor.

Perceptorul stă într'un alt cîtun, la un chilometru distanță. Vai de amicu Ionescu! Cit s'a frîmîntat pe drum pînă la perceptor. Dacă nu i-o fi pus poesia? Dacă i-o fi răspuns ceva rău la poșta redacției?...

În sfîrșit, amicul Ionescu e în fața soacrii perceptorului.

— Sărut mina.

— Să trăești, d-le Anghel; cauți pe Mitică...

Cu mari greutateși putu face pe cocoana soacră să înțeleagă pentru ce a venit el. Cu mai mare greutate și-aduse aminte cocoana de «jurnalul ăla».

— La luat erî învățatorului.

— Uf! gemu amicul Ionescu.

Se întoarce într'un sufluet la învățator. După o jumătate de ceas, cu picioarele rupte de osteneală, prăpădit, plin de praf și de sudoare, ajunse la școală. Învățătorul face mămăligă singur: era holtești și econom.

Mai înaintea și l' mai veneau, ca să-l ajute, Tudora și Pătrana, două femei din sat, dar de cînd se întilniseră odată la acelaș ceaur de mămăligă amindouă, nu mai venea uic una.

— Bună seara Ionescule! Ce mai faet? El ce dracu! Nu mai vii cu săptîmînie pe la mine?

— la stai..., adică, pardon...

Și dete fugă să aducă un scaun. Amicul Ionescu însă, cum puteași să vă închipuiți, nu-i ardea de stat.

Întrebă de revistă,

— Al tocmai eram s'o dau cocoanei de la Curte. Mi-a cerut-o.

— Al dat-o? Întrebă amicul Ionescu care de spaimă nu mai auzea bine.

— Nu, n'am dat-o. da eram s'o dau. Să țî-o dau?

— Da, da! O caut de patru ceasuri și-o aștept de două săptîmîni.

— Uf! Acum libereaza pe robul tău stapine! zise oîndînd în rîrunchii amicul Ionescu cînd se văzu cu revista n' mină.

EPILOG

Suferințele amicului Ionescu atînseseră culmea. Ca să l' pue capăt, jertfi perspectiva economilor și a treia zi porni la București... Aci îmi povesti jalnică-i tragedie, pe care o scrisesî spre a servi ca document celui ce va scrii în viitor Istoria Poștei romine.

Radu Negru

IN CONTRA PUNCTIONARISMULUI

Conform noii legi a timbrului și înregistrării, de azi înainte pe petiții va trebui să se lipească un timbru de 30 de bani în loc de 25.

Grație acestei fericite inovații sperăm că plaga funcționarismului va dispărea.

Un june bachelat candida la concursul de învățământ pe postul de profesor de fizică și matematică în școlile din județul Iași. După ce a fost primit în concurs, a fost desemnat să lucreze în școlile din județul Iași. După ce a fost desemnat să lucreze în școlile din județul Iași, a fost desemnat să lucreze în școlile din județul Iași.

BURII LA EDISON

O telegramă specială sosită de la corespondentul nostru din Bloemfontein ne anunță că un detașament de Buri a sosit în capitala României și a tras la hotelul Concordia.

Știrea aceasta s'a răspândit mai repede ca veste a apariției unui nou număr al lui *Mos Teacă*. Lumea comenta cu aplecare acest mare chipir pe a căzut ca un glonte *dum-dum* pe capul reporterilor de ziare, deși atâtea ocupați cu procesul Hallier și cu devastările de la Universitate.

Îată ce am putut afla cu privire la acest mare eveniment internațional.

La legațiunea engleză, imediat ce s'a aflat de sosirea compatrioților lui Krueger, s'a redactat următoarea depeșă, care a fost expediată d-lui Chamberlain.

"Buri sosit București Concordia."

Această telegramă a fost imediat comunicată marilor ziare engleze, cari au înregistrat' ast-fel:

"O delegație de buri a sosit în România. După cum se telegrafiază de către legațiunea noastră din București, scopul acestei delegații este să intervie pentru Concordie. Buri s'nt sdrobiți: ei au fost reduși să se retragă la intervia micilor state din Orient. Onoare generalului Roberts! Trăiască regina Victoria!"

Ziarele noastre serioase comentează și ei faptul. Așa *România Jună* afirmă cum că buri sosit în capitală ar fi niște englezi-romini, adică niște ovrei. Afirmăția nu pare seri-

oasă cit timp confratele naționalist nu ne afirmă că s'a convins de visu despre cele ce susține. Rămâne acum ca *Egalitatea* să afirme cum că buri s'nt niște simpli transilvăneni, travestiți cu țări de buri.

Alt-ceva nu mai avem de adăugat, de cit că nuniții buri' au format o orchestră care cântă în fie-care seară la cafeleaua Edison.

Curat vorba aia: Țara pierde de Engleji și ei cântă la Edison.

Baller.

BABA DOCHIA

Pentru o epocă turburată, cînd demnitatea națională protestează în fața Curții de conturi, vizita înopinată pe care ne-o făcu Baba Dochia e nu se poate mai la vreme venită. Zăpada a răcit entuziasmul poporului și frîgul care l' urmează trezește conștiința națională.

Nesam de oameni cu noroc, neamul românesc. Evenimentul acesta meteorologic va trebui înscris cu litere de aur în cartea descendenților lui Mircea și Ștefan.

Și ca să vă dați seama de grija ce ne ad purtat cei 40 de mucenici, închipuți-vă un moment că Baba Dochia ar fi fost senină ca ochii unei codănae și caldoroasă ca un discurs naționalist.

În ipoteza aceasta — de care ne a ferit Dumnezeu! negustorii de galoși-capitală ar fi prezentat un spectacol firos:

Din creasta Dealului Spirii și pînă la Marea Măraru, de la Berechetul din Popa Nan și pînă în colțul Visticriei; într'un cvint, de la toate punctele periferiei orașului și pînă în preajma tribunalului care cercetează puzzleana d-lui Stoicescu — poporul, dăbind de entuziasm și de demnitate națională, ar fi format o padure de căciuli turcănești. Liberalismul și ideile democratice cari clocește în piepturile braivilor apărători ai drepturilor cetățenești ar fi făcut explozie — și, dintr'o nație, una și nedespărțită, ne am fi pomenit de o dată cu două: una care ar fi mers la spital, și alta care s'ar fi dus la poliție.

Această tristă eventualitate ne a evitat-o, însă, geniul bun al României sub formă de ursuza și friguroasă Baba Dochia.

Pînă acum, numai patrioții cu situații deja făcute avea să poarte recunoștință babelor; de acum încolo, le vor fi recunosători și aceia cari, ca să nu s' murdărească hainele, ies desbrăcați la manifestație.

De aci se vede că o babă venită la timp, face mai mulți fericiti de cit zece fete tinere de o dată.

Sp'leaco.

„DAMA CU CAMELIE”

—Cronică teatrală scrisă cu anticipație, după uzul cronicarilor noștri teatrali și cu rezerva unui eventual rielace.—

Duminică seara, 5 Martie, se va reprezenta la teatrul Național piesa *Dama cu Camelie*.

Asupra acestui accident, reporterii noștri au ales următoarele amănunte din sorginte sigură.

Piesa a fost scrisă de unu Alexandru Dumas, zis și fiul lui tat'su. Autorul ne prezintă o damă așa și așa care, pe lângă alte bagateluri, posedă și o camelie. Din cauza chefulor numeroase ce făcea, dama cu pîcina a contractat diferite mahadii, cum ar zice *Demetriad* din Ploiești. Într'un cvint, după mai multe incidente și după cîntă acce, dama moare, spre disperație galeriei, care regretă că se isprăvește comedia înainte de ora 1.

Asta despre valoarea literară a piesei. Interpretarea nu va lăsa nimic de dorit. D-na Aristizia Romanescu, în beneficiul căreia se dă reprezentația, va avea un succes desvîrșit.

Publicul îi va face ovații, admiratori vor arunca în stăruii fol volante și versuri de ocazie, apoi porumbel, coșuri cu flori, aplauze, rechemiș etc.

Celelalte roluri vor fi de asemenea bine finite. D. Demetriad va avea momente de un puternic dramatism în rolul lui Armand Duval. Această condiție și joace în acest rol. Alt-fel nu garantăm de succes.

Despre cei-lalți întrepriși putem spune de pe acum că vor fi la înaltîme, cu condiție însă să nu dea chix.

Mai putem prevedea de pe acum următoarele:

- 1) sala va fi iluminată cu electricitate;
- 2) suflerii va fi la locul săii;
- 3) între acte orchestra va esecuta mai multe arii plăcute;
- 4) după actul al 5-lea, dama cu camelie va învia pentru a multumi lui onor. P. T. pentru aclamațiile și ovațiunile sale entuziaste;
- 5) o dată moartă dama cu camelie, publicul se va împătina în limiste, spre a se deosebi de cel care frecventează întrunirile ocultiste;
- 6) borăruile vor fi luate cu asalt iar publicul, sătul de literatură dramatică, va consuma creșmiri cu brean, șuncă de Praga și bere Poles.

Desfidem pe confrăți cronicari teatrali să facă o dare de seamă mai imparțială și, mai ales, mai promptă.

Devia noastră este: promptitudine și acurateță.

Sganreghi.

„DE'NCHIRIAT“

De-o lună și mai bine, suspină 'ndurerată,
Căci singurul ei sprijin închisus-a 'n mormint...
Viața ei de-acuma e-o mare agitață,
Iar dînsa este barca mînuită'n larg de vînt.

Nu bea nici nu mîncina — cînd nu e timp de masă —
Adesea se repede cu mîna la cuțit,
Dar vai! n'are putere, durerea ce o apasă
Cu atita 'nverșunare, tot corpul i-a slăbit.

Iar noaptea pentru dînsa, i-o vecinică tortură:
Mototoleşte perna cu vajnicul ei braț;
Dar e 'n zadar, căci dorul la ea n'are măsură,
Cu Dunărea n'ar stinge aprinsul ei nesăț.

E singură 'n odaea cu mobila 'nvechită:
O inasă, lavoaru, oglinda și un pat,
O poză! răposatu 'n ramă aurită,
Și 'n geam, de două zile, bilet „de'nchiriat“.

Pygmalion-Bacău.

FĂRĂ CĂMAȘE

S'a zis prin gazetele de opoziție că guvernul ciococilor prin birurile ce pune cu nemiluita, o să ia și cămașa de pe noi.

Pînă acum, slava Domnului, nu ne-a luat nici măcar gușerile și manșetele, dar au făcut deja un pas spre intamia pe care o proorocesc confrății opozanți.

În adevăr, ziarele oficioase anunță că, din motive de economie, s'a dat ordin tuturor autorităților ca, de acum înainte, să nu mai scrie corespondența oficială de cît pe o jumătate de coală de hîrtie, iar nu pe o coală întreagă cum se obișnuia pînă în prezent.

Cu alte cuvînte: pe viitor se va scrie pe hîrtie țără cămașă!

Protestăm din toate puterile în privra acestor necuviințioase reforme.

Eculmea indecenței ca, bună oară, un șef de birou să scrie ministrului fără cămașă.

Atunci de ce nu, pardon, și fără inexprimabil?

Moș Teacă a fost scris de multe ori fără perdea, dar nici-odată nu ne-am permis să prezentăm în fața publicului cititor organul nostru fără cămașe.

Încă odată — nu găsim în deapăn în dicționarul românesc cuvînte pentru a vesteji reforma introdusă de guvern dintr'un meschin spirit de economie

EPIGRAMĂ

Unut densist

Că s-oști fără durere dinți
Asta n'aud intia oară:
N'af nici un zor să minți,
Pe tine știu că... nu te doare.

Lorines-Buzău

MIZERII PROFESIONALE

— După Polichinello. —

În graudul la care a ajuns astăzi polemica de ziar, meseria de director, de prim-redactor sau de secretar de redacție al unei gazete are mai mulți spinii de cît roză. Așa fiind, nu putem în de ajuns să recomandăm a celorlora cari sînt o pană în mină exemplul aceluia englez care nu de mult a fondat o foaie cotidiană într'un mic oraș din Angliera.

Primul număr al acestei foaie conținea un atac direct în contra lunu tripoți clandestin frecventat de mai multe tipuri suspecte. O scrisoare anonimă nu intrîzie să previe pe editorul ziarului să înceteze atacurile, dacă ține la integritatea capului și la bunăstare a pielii sale.

Redactorul promise ca viitorul număr va conține un nou și încă mai energie atac.

Și se ținu de cuvînt.

Într'o bună zi, pe cînd lucra în sala de redacție cu foarfecii în mînă, un robust personaj, armat cu un solid baston, își făcu intrarea cu un aer amenințător.

Era, de sigur, autorul scrisorilor anonime.

— Unde este d. redactor? întrebă cu putere individul.

— A plecat, răspunse ziaristul, dar se înapoiază imediat. Bine-voit să ședeți și să citiți ziare așteptîndul.

● Mulț se așeză, își puse bastonul alături și începu lectura. În acest timp ziaristul eși afară, unde întîlni un alt tip, înarmat și acesta tot atît de solid ca ea și cel d'întîi.

— Unde este d. redactor? întrebă noul venit cu o voce tunătoare.

— E în birour. Il veți găsi acolo citînd ziare.

Noul musafir nu mai așteaptă nici o explicație și năvăli în birour, unde aștepta primul vizitator. O luptă puternică se încinse între cei doi musafiri: fie-care crezînd că cell-alt este redactorul cu precizia.

În acest timp, redactorul, veritabilul redactor, își freca mîinile, privind de afară la încălzirea celor doi cetățeni idignați.

Traditore.

FACULTATEA DE MEDICINĂ DIN IAȘI

O idee năstrușnică se zice că a treit prin capul guvernului: să mute București facultatea de medicină din Iași.

Să transferi în capitală o dărimătură în care studenții intră ca să se facă doctori și ies moașe de cartal — e ca și cum ai muta la Iași magazinele de consum al lui Anton Mihăiescu.

Ne ridicăm eu energie în privra intenției guvernului de a mutila a doua capitală, al cărei trup e deja atît de știrbit — și protestăm din toate puterile în privra acestor măsuri și vexatorii și inutile.

Priecump să se transfere în București Borta Rece ori Forleanu; întelegem să se mute în inima regelului Respect General sau Lupu Fleică; ne învoim eu Picioarușul de Paris sau cu șeapte Pulpe; dar să se aducă în capitală clinica doctorului Botezatu ori eatedra doctorului Thiron, e ca și cum ai duce apă la giria ori struguri la vie.

Nu. Avem prea multă încredere în Inteligența guvernanților ca să putem admite un moment că orașul care se mindrește eu Cotăreanu și cu derivatele lui, are să fie lipsit de facultatea de medicină, ceea ce ar fi o pagubă tot așa de mare cum ar fi dacă s'ar suprima paradisul lui Bandarovic.

Nu — de o mie de ori nu.

„NOUL VEAC“

— Recenzie literară —

Primim la redacție „Noul Veac“, o revistă care, deși d'abia la primul număr, are deja două sute de ani de apariție, de oare-ce în frontispiciul ei, în loc să pună ca alte reviste și gazete „anul I, ori al X“, vedem că a pus: „Secolul XX“.

În comitetul de redacție al acestei publicațiuni sînt o sumă de persoane onorabile pe care nu le-ai fi bănuit nicîdată capabile să se molipsească de boala grafomaniei.

Ast-fel pe coperta revistei „Noul Veac“ figurează numele d-lor Ion St. Furtună, medic veterinar, Eraclie Sberian, doctor, George Baștucescu, șef de birou la consiliul de miniștri, George Chivu, absolvent al facultății de litere, Aristid I. G. Gîrleanu, funcționar în serviciul Casei de depunerii, Ion Popescu idem, A. Davidescu, „publicist special lucrărilor manuale și traforaje“, George Nicolai profesor de scrimă la școlaele de cavalerie și de ofițeri.

Et bine, cu riscul de a mă bate în 'duel cu acesta din urmă dum-dum la cinci pași, imparțialitatea mă obligă să constat că „Noul Veac“ ar fi trebuit mai bine să se numească „Vechiul Fleac“, de oare-ce unele din producțiunile acestei reviste sunt confecționate după sistemul cunoscut al anticului nostru publicist Eduard Spanachide.

Intre alte blestemăți, „Noul Veac“ publică un articol în limba franțuzească intitulat „Le mariage et la santé“ și iscălit de d. dr. Eraclie Sterian.

Din acest interesant articol revolvăm partea cea mai importantă:

Nota redacției. Acest articol fiind destinat pentru a fi inserat în ziar străin, alcătuit (cine: articolul ori ziarul?) de colegul nostru de redacție Dr. Eraclie Sterian și cum era forțat a pleca în viajagiu cu fericiu ocaziune a căsătoriei sale (cine: articolul?), în pripă ne-a dat manuscrisul în limba franceză. Pentru a nu se schimba forma și jocul de cuvinte din acea scriere, redacțiunea o publică în acea limbă și promise pentru viitoarele numere că lucrările originale

ale colegului nostru român, vor apărea în limba țării sale.

Credem și noi că lucrările originale ale d-lui dr. Eraclie Sterian n'or să mai apară în franțuzește; ce naiba, doară n'o să se 'nsoare la fie-care număr al „Noului veac“.

Din parte-ne urăm fericele tinere perechi; iar „Noului Veac“ îl urăm să n'vețe ceva mai bine gramatica și sintaxa română.

În „Noul Veac“ mai găsim și o poezie iscălită Aura care glăsuiește ast-fel:

SALVE

Și pe cît eram o dată
Vorbăreată și zglobie
Pe atît sunt de astă dată
Lumea îmi pare că 'l pustie.

Doresc chiar să plec departe
Să mă perd în marea lume
Să nu te mai văd pe tine
Și să nu 'fi mai știu de nume

Iar de acum înainte
A ta față n'oi privi-o
De aceia rămii cu bine
Eu mă duc și-'ți zic... Adio.

Aura.

Domnișoara saŭ Madam Aura începu vorba și o lăsa baltă toc-mai la pont.

„Pe atît sînt de astă dată... cum? Cum e poeta nu știm; ceea ce știm e că poezia dumneaei nu-l decît un odios plagiat după celebre versuri ale lui dom' Paladu:

Azi madamo 'ți-am pus cruce,
Nu te izmeni'n zadar,
N'am habar dacă te-oi duce...
Alivoaar.

Zicem și noi d-nei saŭ d-rel Aura: salve și alivoaar.

În fine mai citim în „Noul Veac“ următoarea „cugetare morală“:

„Moderațiunea persoanelor fericele se cuvine calmului și bunului cuget de pietate, și se ce se cîștigă prin averea dobîndită.“

După toate probabilitățile și ajutorul aceste cugetări s'a pripit să se 'nsoare. Așa se explică că nu și-a tradus manuscrisul în romînește înainte de-a 'l da la tipar.

Asta-l curat, sic de nuntă!
Dacă și cei-'alți colaboratori al „Noului Veac“ s'or 'nșura, atunci Moș Teacă va trebui să angajeze

un tîlmaciou special pentru a putea citi excelența revistă din care spicuirăm în treacă cîte-ceva.

Spic.

PROCESUL HALLIER

Atitudinea noastră

Evenimentul de căpetenie al săptămîinei a fost judecarea procesului Hallier. Toate ziarele serioase s'au preocupat de dezbaterile acestui proces, pe care unele din ele l'au transformat într-un proces intentat guvernului pentru oare-carî gheșefuri comise de cunoscuții samsari, d-nii Nacu și Scoicescu.

Unit confraci, dintr'un exces de zel, ca să nu zicem de cerneală, au eșit în țărcaam negru ca la „10 Mai, zi de doliiu“. Alții, mai modesti, s'au mulțumit numai cu cîteva duzini de injurături și insulte la adresa d-lor Take Ionescu, Manu, Fleva și alți membri saŭ amici al guvernului.

În asemenea împrejurări, e lesne de înțeles că noi nu vom sta cu miunile în buzunarele pantalonilor și că vom arăta opiniei publice atitudinea noastră. E de prisos să adaugăm că recomandăm în mod calduros clienței noastre părerile ce vom expune, ca singurele intr'adevăr imparțiale.

Și, ca să risipim or-ce umbră de bănuială ce ar mai pluti deasupra capetelor noastre cu privire la absoluta și desăvirșită independență a lui Moș Teacă în afacerea Hallier, începem printr'o declarație:

Nici o dată nu am avut și nu am primit să avem vre-o relațiune cu onor. d. Hallier. Redactorii noștri, funcționarii conștiinței și incorruptibili, au refuzat or-ce avansuri din partea 'ntreprenorului portului Constanța, iar ușile redacției noastre adă fost închise în tot-d'una d-lui Spanacu și celor-l'alți samsari.

Atit.

Dezbateri saŭ alegori?

Nici o dată dezbaterile unui proces nu au justificat mai bine calificativul de sus. Intr'adevăr nici o dată, după cît ne amintim, des-

baterile vre-unui proces nu au început, ca de data aceasta, cu atât de dese bateri sau băți. Aceasta a făcut pe franțuzii lui Hallier să se întrebe, și cu drept cuvânt, dacă nu cum-va în ultimul moment a căzut guvernul și au venit liberalii și dacă demonstrațiile de la curtea de conturi nu sînt niște alegeri libere a la C. F. Robescu.

Din fericire lucrurile nu erau tocmai așa. Liberalii nu veniseră la putere; ei voiau numai să dovedească cum că, dacă e vorba pe putere, au berechet... în bitele bătașilor și ale foștilor procurori bicicliști.

Pledoaria d lui Spa-Nacu

Trecem cu vedere pledoariile d-lor Poincarre, Panu și a altor avocați de talia acestora și ne oprim un moment — aceasta tot grație imparțialității noastre — la cuvîntarea pe care a ținut-o sau o va ține d. Const. Spa-Nacu.

D. Spa-Nacu fiind cuvîntul, după ce își luase deja remisa și sam-sarlicul cuvenit, a spus în rezumat următoarele:

— D-lor arbitri, sîntem în fața unui act nelegiuit comis de regimul Reacțiunii. După cum am spus-o și prin *Voinea Națională*, procesul de față e o rușine și o pată pe trecutul, prezentul și viitorul Romîniei. În calitate de membru al partidului național-liberal, protestez din toată puterile, afit în numele meu cite și în acela al colegului meu d. Scoicescu, zis și Puzollana.

D-lor, e ceva ne-maș pomenit, de la guvernul lui Brătianu și pînă astăzi, ca statul romîn să fie trimis înaintea unui tribunal de străini, care să-l condamne să plătească milioane unul alt străin ca Hallier. Au-ziți d-lor vocea răgușită a națiunii cum protestează pe sub ferestre în contra acestui nelegiuit act al Fanarioților.

În consecință și ca apărător al d-lui Hallier, cer tribunalului să condamne și Statul romîn la plata milioanei cerute de clientul meu, care, după cum v'am dovedit, e un om cinstit, conștiincios și demn... de a fi clientul meu.

Un calamburist îndrăcit, ascu-

tind pledoria d-lui Nacu, a exclamat:

— Săracu, în ce *hal ie!*

Concluzie

Concluzia e că ocultiiștii au găsit și în desbaterile acestor proces un cai de *bătae*, că n'au pierdut ocaziunea de a *bate* apa n' piua scoțindu-și *bătăușii* la maidan ca să *bata* pe sergenții de oraș și că, în fine, au început să *bata* și aua ca să priceapă cine trebuie cum că li s'a făcut dor de cașcaval și că li s'a nrit să tot *bata* drumurile, flămînzî și desculți.

Reporter

TINERII ȘI „VOINȚA”

Sub-semnatul, cu toată modestia care caracteriză pe un redactor al lui *Moș Teacă*, fiu s'a declar că sînt tînar. De altfel calitatea de tînar este o condiție *sine qua non*, pe lîngă multe altele, ce se cer unui colaborator al organului țivil și cazon.

Săptămîna aceasta mi s'a întimplat ceva extra-ordîmar: citind *Voinea Națională* am început să mă îndoesc de sus pomenita mea calitate. Sînt sau nu *tînar*? iată întrebarea pe care, ca un al doilea Hamlet, mi aru pus-o mie insumi, în orele cînd obișnuesc să mă întrefîn cu umila mea persoană.

Iată, iubiiți cititori, cum mi-a venit nenorocirea asta.

Toată lumea, prin urmare și eu, știe că săptămîna aceasta mai multî descreeații și *bătăuși* au căutat să provoace scandaluri și *băta* în diferite părți ale Capitalei. Atî fost mai multe ciocniri cu poliția, s'au spart cîte-va capete și alte cîte-va geamuri la Universitate, liniștea orașului a fost într'un cuvînt turburată de ceata de berbedei, condusă de diferiți foști agenți polițienești, procurori sau bicicliști.

Toate ziarele au vorbit de a-

cești scandalagi. *Voinea*, care și ea e — val! — ziar, a găsit de cuvîntă ca, cu această ocaziune, să inventeze un nou termen pentru soldații lui Mala. Și știți cum îi numește gazeta oculistă pe *bătăușii* cari au „manifestat” în fața curții de conturi?

Li numește *tineri!*

Vorbînd despre acești *tineri*, *Voinea* scrie, între altele:

„Eri după amiază, un însemnat număr de *tineri* și de cetățeni, fără nict o deosebire de culoare politică, ne-au cerut, în lipsă de altă sală, să le punem la dispoziție localul redacției noastre...”

Ați auzit, oameti buni?

Eu unul, cînd am citit nărbîbia de mîi sus, am dat fuga la cunoscutul enciclopedist Larousse și am citit:

„*Tînar*: în puterea vieții. Om tînar: între adolescență și maturitate.”

Ce ne facem deci? Pe cine să credem: pe Larousse sau pe *Voinea*?

După aceasta din urmă, *tînar* e sinonim cu *bătăuș*. Or, Berechet Manolescu-Lungu, Constantinescu-Porcu și cel-alți mlaiaști sînt... *tineri!*

Decă e așa, efi unu renunț la tînerete și mă fac... senator.

Juravel!

P.S. — Dar apropo, *Voinea*, tîneretul de la Liedertafel, tot în tagma *tinerilor* intră?

O, Vizanti, unde ești tu să-ți vezi tînerimea generoasă?!

POȘTA REDACȚIEI

Valerian, Ploestii. — Concursul nu s'a ținut din cauza numărului restrîns de concurenți. Opera d-r. a pras de *langue halsine* pentru o explicație de gravură.

Quantum, Ploestii. — Am luat act de declarația d-r. Or-um, nu ar fi rău să vă schimbăți pseudonimul, ca să evitați confuziile Mai tîmerotești.

Papa, Loco. — Vă înșelați. Comitetul nu favorizează pe nimeni. Cine e spiritul găsește în tot-d'auna ospitalitate în coloanele lui *Moș Teacă*.

Sîrileaxă, Loco. — Da.

Coresi, Pitești. — Corespondențele nu s'au desbințat; ele s'au reformate.

I. G. L. Curtea-de-Arges. — Adresați-vă direct barbului Mihail Păuneșcu. Noi nu înțurajăm asemenea viții!

Popela, Brăila. — Numărul acela s'a epuizat. Căutați-l la depozitarul de ziare. Poate veți avea noroc.

Fruț, Huși. — De ce nu? O să vă zicem și mersi, numai să fie genial.

D. M. Loco. — La *Epoca*.
Celor-l-afli. — Puținică răbdare”.

STANISLAS CIHOSKY
Avocat
Bulev. Pașe No. 2.

DM. I. ȘTEFĂNESCU
Licențiat în drept
Avocat
Ploeghi Str. Prefectura

THEODOR MAROVICI
DENTIST
Strada Știrbey-Vodă No. 30.

D^r. I. MENDONIDI
— 10, Strada Sănăți, 10 —

MIHAIL G. VALERIANU
Doctor în Drept, Avocat
București Str. Itezoianu, 14.

AL. IONESCU
frizer
Bulevardul Elisabeta, (în fața palatului Eforiei)

DROGUERIA ROMÂNĂ
Pentru mărirea afacerii, s'a mutat în **CALEA VICTORIEI No. 97**
Cafă cu strada Fântânel, Casele Dobricanu, alături de:
FARMACIA IA „BISERICA ALBA” A D-LUI DR. A. URBRANU

ROMULEȘ BOLINTINEANU
AVOCAT
Ploeghi

GRIGORE RADULESCU
Avocat al Băncii Poporului
Consultații de la 4—6 p. m. 70, Știrbey-Vodă

Pelin și vin Bere specială blondă și neagră

BERARIA COOPERATIVA

PIAȚA TEATRI LUI ÎN FOSTA COFETĂRIE FIALKOWSKY

Șuncă de Sinaia și Praga Sandviciuri, unt, brânzeturî

EFTIN ȘI BUN !

Vreți să mincați bine și cu puțini bani ?

RESTAURANTUL MITICĂ GEORGESCU

este singurul care oferă aceste avantaje.

Clienții regulați au seara intrarea gratuită la reprezentațiile excelentei trupe Burienescu.

Adresa : Strada Cîmpineanu, lângă Teatru.

P. T.

Am onoare a Vă informa, că în urma unei practice îndelungate, avînd peste 100.000 vaccinări și revaccinări în capitala Moldovei, m'am stabilit aici, în calitate de **Director Institutului Vaccinal al statului**, și prepar

Vaccinul animal necesar țării întregi

sunt deci în stare, a vaccina și revaccina cu limfa animală preparată zilnic, aploind capetele *Caloida* care a apără pustulele vaccinale de orice infecțiuni, ca: *Erisipel, Flegmon, Infiamcuni* etc.

Vaccinez și direct de la Vițel la braț cu toate regulile septice. Pie-care copil are o doză deosebită de vaccin, și o lăunță specială, pentru a nu se transmite vre-o infecție.

Apelînd la încrederea D-v. Vă rog să bine-voiți a face os de serviciile ce Vă ofer, asigurîndu-Vă că veți aprece, meritele anul specialist, autorizat și de înalta Direcțiune a Serviciului Sanitar Superior.

Cu stimă, **PIERRE SOLOMON**
Director Inst. Vaccinogen al statului, Altoră Kiseleff alaturare de Hojdo

FARMACIA
„LA BISERICA ALBĂ”
D^r. A. URBEANU
— BUCUREȘTI —
97, Calea Victoriei, 97
Casele Dobricanu (Cîșmeaua Roșie)

LA MAGAZINUL
GRANCEA și ȘTĂNESCU
CALEA VICTORIEI
se găsește
Coloniale și delicatose de cea mai bună calitate
ICRE și STRIDII proaspete

COFETARIA TANĂȘESCU
Vi s-a-viade palatul Băilor Eforiei

Tot-d'a-uns bine asortată. — Primește oomeni pentru logodna, nunți și serate.

— PREȚURI MODERATE —

Tipografia „Dreptatea” strada Sărindar 10, București